

ПАМ'ЯТІ ЛЕОНІДА ЄВГЕНОВИЧА СОБІСЕВИЧА



Леонід Євгенович Собісевич

5 грудня 2020 року після важкої тривалої хвороби пішов з життя Леонід Євгенович Собісевич — академік Російської Академії природничих наук, заслужений діяч науки і техніки Російської Федерації, доктор технічних наук, професор, головний науковий співробітник лабораторії прикладної геофізики і вулканології Інституту фізики Землі імені О.Ю. Шмідта РАН.

Леонід Євгенович народився 27 квітня 1930 року в Україні, в селі Малий Бобрик Краснопільського району Сумської області в сім'ї вчителя. В роки Другої світової війни, будучи підлітком, брав участь у партизанському русі, ходив у розвідку на окупованій території. Після закінчення середньої школи в м. Суми він у 1949 році вступив до Вищого військово-морського училища інженерів зброї, яке з відзнакою і золотою медаллю закінчив у березні 1955 року. Далі — ад'юнктура, захист кандидатської (1962) і докторської (1973) дисертацій, служба в науково-дослідних інститутах, де він активно розвиває науковий напрямок, пов'язаний зі створенням нового класу морських інформаційно-вимірювальних систем, знаходить вирішення проблеми гідроакустики спеціалізованих засобів, читає курси лекцій і у 1981 році отримує звання професора зі спеціальності «Морські інформаційно-вимірювальні системи».

З 1975 року капітан I рангу Л.Є. Собісевич, будучи членом Секції прикладних проблем при Президії АН СРСР, перебував на передньому краї оборонної фундаментальної науки.

Після звільнення в запас в 1989 році Леонід Євгенович продовжував працювати на посаді головного наукового співробітника Інституту фізики Землі імені О.Ю. Шмідта РАН. Під його керівництвом захищено 12 кандидатських та 4 докторських дисертацій. За комплекс спеціальних робіт і успішну підготовку наукових кадрів вищої кваліфікації він був удостоєний Державної премії Ради Міністрів СРСР та почесного звання «Заслужений діяч науки і техніки РФ».

У дев'яностих роках минулого століття і на початку нинішнього Леонід Євгенович очолював правління Міжрегіонального фонду соціального захисту населення від наслідків радіаційних та геоecологічних катастроф, працював за-



Начальник Центру підготовки космонавтів (Зоряне містечко, 1985) льотчик-космонавт СРСР генерал-лейтенант авіації Г.Т. Береговий (в центрі) з делегацією Секції прикладних проблем при Президії АН СРСР (ліворуч від Г.Т. Берегового — Л.Є. Собієвич, праворуч — О.А. Щипцов)

ступником директора Державного науково-дослідного центру прогнозування і попередження глобальних геофізичних і техногенних катастроф та виконував обов'язки ученого секретаря Наукової ради з прикладної геофізики РАН і Державної науково-технічної програми «Глобальні зміни природного середовища і клімату» під керівництвом віцепрезидента РАН, академіка Миколи Павловича Лавєрова. Завдяки його самовідданій праці, широкому науковому кругозору та успішному виконанні завдань програми вдалося не тільки зберегти колективи дослідників, а й отримати нові значні результати і досягнення з багатьох напрямів наук про Землю.

Наукові інтереси Леоніда Євгеновича були зосереджені на ключових проблемах гідроакустики, прикладної геофізики і гідрофізики, включаючи такі розділи як теорія і методи експериментальних досліджень геофізичних і гідрофізичних (акустичних, гідроакустичних, сейсмічних, гідродинамічних і електромагнітних) полів та моніторингу хвильових процесів, що генеруються в літосфері та інших геосферах в результаті зовнішніх і внутрішніх впливів, з урахуванням еволюції локалізованих неоднорідних структур.

Науковий доробок Леоніда Євгеновича складає більш ніж 300 наукових праць, до складу яких входять 12 оригінальних монографій та понад сорока винаходів і патентів на цілий ряд геофізичних і гідрофізичних методів, приладів і систем. Він автор низки статей у нашому журналі «Геологія і корисні копалини Світового океану».

Леонід Євгенович прожив довге, яскраве і насичене життя, незмінно заражаючи ентузіазмом кожного, кому пощастило працювати і спілкуватися з ним. Ми збережемо в своїх серцях живу, світлу пам'ять про нього.

Є.Ф. Шнюков, В.П. Кобелев